

Sygn. akt II K 236/15

Ds. 1457/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 marca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Brzesku Wydział II Karny w składzie :

Przewodniczący:	SSR Zbigniew Małyśa
Protokolant:	Grażyna Kołodziej

przy udziale Asesora Prokuratury Rejonowej w Brzesku - A. B.

po rozpoznaniu w dniach: 20.10.2015 r., 17.11.2015 r., 15.12.2015 r., 3.03.2016 r. w B.

sprawy:

K. G. (1)

s. W. i M.

ur. (...) w m. M.

oskarżonego o to, że:

w dniu 25 sierpnia 2014 r. w P. po w. (...) woj. (...), w celu udaremnienia wykonania decyzji Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej w K. z dnia 9 lipca 2014 r., określającej wysokość zaległości w podatku od towarów i usług za miesiące od marca do grudnia 2012 r. dla podmiotu (...), (...) s.c., zajmując się na podstawie umowy spółki sprawami majątkowymi (...), (...) s.c., uszczuplił zaspokojenie wierzyciela - Skarbu Państwa - reprezentowanego przez Naczelnika Urzędu Skarbowego w B. w ten sposób, że odpłatnie zbył zagrożony zajęciem składnik majątku w/w podmiotu w postaci pojazdu o nazwie(...) rok produkcji 2013, nr VIN (...)

tj. o czyn z art. 300 § 2 kk w zw. z art. 308 kk

I. uznaje oskarżonego K. G. (1) za winnego tego, że w dniu 25 sierpnia 2014r. w P. pow. (...) woj. (...), w celu udaremnienia wykonania decyzji Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej w K. z dnia 9 lipca 2014 r., określającej wysokość zaległości w podatku od towarów i usług za miesiące od marca do grudnia 2012 r. dla podmiotu (...), (...) s.c., będąc osobą zajmującą się na podstawie umowy spółki sprawami majątkowymi firmy (...), (...) s.c., uszczuplił zaspokojenie wierzyciela - Skarbu Państwa - reprezentowanego przez Naczelnika Urzędu Skarbowego w B. w ten sposób, że odpłatnie zbył za kwotę 25 000 złotych zagrożony zajęciem składnik majątku w/w podmiotu w postaci pojazdu typu quad marki A. (...) 1000 rok produkcji 2013 o nr rej. (...) 14, nr VIN (...) bez wiedzy współnika M. M. (2), co stanowi przestępstwo z art. 300 § 2 kk w zw. z art. 308 kk i za ten czyn na mocy 300 § 2 kk przy zast. art. 58 § 3 kk w brzmieniu obowiązującym do 30.06.2015 r. w zw. z art. 4 §1 kk wymierza oskarżonemu samoistną karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda.

II. na mocy art. 44 § 2 kk orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego w postaci faktury VAT o numerze (...) wymienionego opisanego w wykazie dowodów rzeczowych nr I/334/14 na k. 24 akt poprzez pozostawienie go w aktach sprawy,

III. na mocy art. 627 kpk w zw. z art. 624 § 1 kpk zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa częściowe koszty sądowe w kwocie 500 (pięćset) złotych, zwalniając go od ich ponoszenia w pozostałej części.

Sygn. akt II K 236/15

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżony K. G. (1) i M. M. (2) byli współnikami spółki cywilnej Firma Handlowo-Usługowa (...) z siedzibą w P..

(d. częściowe wyj. osk. k. 109, 113, 138, zezn. M. M. k. 27-28, 197)

Dnia 9 lipca 2014 r. Dyrektor Urzędu Kontroli Skargowej w K. wydał decyzję określającą spółce (...) wysokość zobowiązań podatkowych w podatku od towarów i usług za miesiące od marca do grudnia 2012 r. Kwotę zaległości finansowej łącznie określono na 60.086 zł. Decyzja ta została doręczona pełnomocnikowi spółki w dniu 14 lipca 2014 r. W dniu 30 lipca 2014 r. do Dyrektora Izby Skarbowej w K. wpłynęło odwołanie od powyższej decyzji.

(d. pismo Naczelnika US w B. i decyzja Dyrektora Urzędu Kontroli Skargowej w K. z dnia 9 lipca 2014 r. k. 49-51, kopie dokumentacji k. 15, 76, ujawniono k. 240, zezn. M. M. k. 27-28, 197, zezn. A. K. k. 25, 194-195, zezn. A. R. k. 95-96, 220-221)

Z uwagi na dużą kwotę zaległości oraz z obawy, iż zobowiązanie wynikające z powyższej decyzji nie zostanie wykonane Urząd Skarbowy w B. ustalił majątek spółki. Ponieważ przedmiotowa spółka nie posiadała żadnych nieruchomości organ podatkowy zwrócił się w dniu 1 sierpnia 2014 r. do Starostwa Powiatowego w B. i osobnym pismem do Starostwa Powiatowego w L. o udzielenie informacji o pojazdach stanowiących współwłasność współników spółki.

(d. kopie dokumentacji k. 15, 76, ujawniono k. 240, zezn. A. R. k. 95-96, 220-221)

Z uzyskanej w dniu 13 sierpnia 2014 r. informacji ze Starostwa Powiatowego w B. wynikało, iż współnicy spółki posiadają ciągnik samochodowy marki R. (...) o nr rej. (...), samochód ciężarowy marki R. (...) o nr rej. (...) i naczepę ciężarową marki H. o nr rej. (...). Powyższe pojazdy zostały obciążone zastawem skarbowym, a informacja o tym została doręczona (...) spółki (...) w dniu 25 sierpnia 2014 r.

Z kolei dopiero w dniu 26 sierpnia 2014 r. ze Starostwa Powiatowego w L. wpłynęła informacja, że właściciele spółki są również właścicielami pojazdu typu czterokołowiec (quad) marki (...) o nr rej. (...) nr VIN (...). Informacja o wpisie tego pojazdu do rejestru zastawów skarbowych została dostarczona spółce w dniu 29 sierpnia 2014 r. Fakt, iż dopiero wtedy do Urzędu Skarbowego wpłynęła ta informacja, uniemożliwiło urzędowi skuteczne obciążenie tego pojazdu zastawem skarbowym przed datą sprzedaży tego pojazdu przez oskarżonego.

(d. kopie dokumentacji k. 15, 76, ujawniono k. 240)

Chcąc uniknąć za wszelką cenę skutecznego zabezpieczenia pojazdu, dnia 25 sierpnia 2014 r. K. G. (1) bez wiedzy swojego współnika M. M. sprzedał przedmiotowy pojazd J. K. (1). Z uwagi na uszkodzenia pojazdu strony ustaliły cenę 25.000 zł. Fakturę na tą kwotę oskarżony polecił wystawić pracownikowi Spółki - (...). J. K. przyjechał do oskarżonego wraz z kolegą P. L.. Strony umowy sporządziły umowę, na której jednak nie umieszczono daty jej zawarcia. Umowę własnoręcznie spisał P. L. (2). Jak ustalił Sąd, pojazd ten został nabyty przez (...) zaledwie pół roku wcześniej w dniu 31.12.2013 r. za kwotę 63 000 złotych. Tak więc w przeciągu zaledwie 8 miesięcy cena pojazdu o około 60 %

(d. umowa k. 65, faktura VAT k. 21, zezn. P. L. k. 86, 239-240, zezn. J. K. k. 64, 79, 208-209, zezn. A. K. k. 25, 194-195, część. wyj. osk. k. 109, 113, 138)

Następnie dnia 24 września 2014 r. J. K. (1) złożył wniosek o wykreślenie z rejestru zastawów skarbowych zakupionego od oskarżonego pojazdu, wskazując, że w dniu zakupu nie wiedział, że sprzedający posiadał zobowiązania. Do wniosku dołączył także fakturę zakupu pojazdu nr F./ (...) oraz m.in. faktury zakupu części do pojazdu i jego naprawy na łączną kwotę 4.900 zł.

(d. zezn. J. K. k. 64, 79, 208-209, zezn. A. R. k. 95-96, 220-221)

Przedmiotowy pojazd został zatrzymany w dniu 6 listopada 2014 r. u J. K. (1) i w tym samym dniu oddano mu go na przechowanie.

(d. protokół zatrzymania rzeczy k. 30-32, protokół oddania na przechowanie k. 33)

W dniu 24.08.2014 r. oskarżony złożył do Sądu Gospodarczego w Tarnowie wniosek o ogłoszenie upadłości firmy obejmującej likwidację majątku. Z kolei M. M. (2) złożył w dniu 15.10.2014 r. do Sądu Rejonowego w Tarnowie wniosek o ogłoszenie upadłości (...) z uwagi na niewypłacalność. Postanowieniem w sprawie V GU z dnia 8 maja 2015 r. Sąd ogłosił upadłość dłużnika M. M. (2).

(d. wnioski o upadłość, k. 226-229, 231-234, wyrok sądu, k. 230)

Decyzją Dyrektora Izby Skarbowej w K. z dnia 21 listopada 2014 r. uchylono w całości decyzję Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej w K. z 09 lipca 2014 r. i umorzono postępowanie wobec spółki (...). Podstawą tej decyzji było stwierdzenie, że dalsze postępowanie jest bezprzedmiotowe z uwagi na rozwiązanie spółki cywilnej z dniem 2.10.2014 r. Z decyzji można wyczytać, że rozwiązanie (likwidacja) spółki cywilnej powoduje, że traci ona podmiotowość prawno-podatkową na gruncie ustawy o podatku od towarów i usług.

(d. Decyzja Dyrektora Izby Skarbowej w K. z dnia 21 listopada 2014 r. k. 50-51, zezn. A. R. k. 95-96, 220-221)

Z uwagi na wątpliwości, co do poczytalności oskarżonego w toku postępowania przygotowawczego zasięgnięto opinii biegłych lekarzy psychiatrów, którzy stwierdzili, że w chwili popełnienia zarzucanego mu czynu miał on w pełni zachowaną zdolność do rozpoznania jego znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem.

(d. kopia dokumentacji medycznej k. 114-120, 124, opinia biegłych sądowych k. 131, ujawniono k. 240)

Oskarżony K. G. (1) ma 45 lat. Ma wykształcenie zawodowe. Jest żonaty, ma na utrzymaniu dwoje dzieci. Utrzymuje się z prac dorywczych i z tego tytułu otrzymuje dochód ok. 800 złotych miesięcznie. Oskarżony nie był uprzednio karany.

(d. oświadczenie oskarżonego k. 109, 113, 138, dane o karalności k. 112)

K. G. (1) został oskarżony o to, że w dniu 25 sierpnia 2014 r. w P. pow. (...) woj. (...), w celu udaremnienia wykonania decyzji Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej w K. z dnia 9 lipca 2014 r., określającej wysokość zaległości w podatku od towarów i usług za miesiące od marca do grudnia 2012 r. dla podmiotu (...), (...) s.c., zajmując się na podstawie umowy spółki sprawami majątkowymi (...), (...) s.c., uszczuplił zaspokojenie wierzyciela - Skarbu Państwa - reprezentowanego przez Naczelnika Urzędu Skarbowego w B. w ten sposób, że odpłatnie zbył zagrożony zajęciem składnik majątku w/w podmiotu w postaci pojazdu o nazwie o. (...) XT 1000 rok produkcji 2013, nr VIN (...), tj. o czyn z art. 300 § 2 kk w zw. z art. 308 kk.

(d. akt oskarżenia k. 149-152, odczytano k. 196)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o częściowe wyjaśnienia oskarżonego, zeznania słuchanych świadków oraz zebrane w sprawie dokumenty.

Oskarżony K. G. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Przesłuchany w charakterze podejrzanego przyznał, że sprzedał J. K. (1) przedmiotowy pojazd dnia 24 sierpnia 2014 r. za kwotę 25 000 zł, a faktura została wystawiona następnego dnia. Przedmiotowy pojazd był uszkodzony. Jednocześnie wskazał, że w dniu sprzedaży nie był on wpisany do rejestru zastawów, a wiedzę o jego wpisaniu pozyskał już po dokonaniu sprzedaży. Oskarżony kategorycznie zaprzeczył, aby w dniu sprzedaży posiadał informacje o jego zajęciu. Nadto z wyjaśnień oskarżonego wynika, że informacje o zajęciu pozostałych pojazdów spółki posiadał jeszcze przed dniem sprzedaży quada. K. G. nie potrafił wyjaśnić dlaczego na umowie nie ma daty. W trakcie rozprawy oskarżony podtrzymał swoje wcześniejsze wyjaśnienia i skorzystał z przysługującego mu prawa do odmowy składania wyjaśnień.

Wyjaśnienia oskarżonego w zakresie w jakim ten nie przyznaje się do popełnienia zarzucanego mu czynu ocenione w kontekście zebranego materiału dowodowego nie zasługują na wiarę i należy je uznać jedynie za wyraz dążenia do uniknięcia odpowiedzialności karnej za popełnione przestępstwo. Przede wszystkim należy zaznaczyć, że nawet jeżeli przyjmiemy, że wyjaśnienia oskarżonego, co do jego niewiedzy o wpisaniu sprzedanego pojazdu do rejestru zastawów skarbowych polegają na prawdzie, to i tak jego odpowiedzialność za zarzucany mu czyn nie może budzić wątpliwości albowiem przedmiotem czynności wykonawczej czynu z art. 300 § 2 kk jest także **składnik majątku zagrożony zajęciem**. Nadto z wyjaśnień oskarżonego wynika, że jeszcze przed datą sprzedaży quada posiadał on wiedzę o wpisach do rejestrów skarbowych innych ruchomości będących własnością spółki, oraz miał świadomość o toczącym się postępowaniu podatkowym i o wydanych wobec spółki decyzjach, a mimo to bez zwłoki odpłatnie zbył innej osobie składnik majątku, w stosunku do którego wierzyciel mógł skutecznie prowadzić egzekucję. Należy zaznaczyć, że oskarżony K. G. (1) na podstawie umowy spółki zajmował się jej sprawami majątkowymi, a przedmiotowy pojazd był składnikiem majątku spółki dlatego nie był zagrożony zajęciem.

Zeznania słuchanych świadków nie budzą wątpliwości Sądu. Są one logiczne i spójne, wzajemnie ze sobą korespondują.

Pracownik Urzędu Skarbowego w B. A. R. (2) szczegółowo opisała kondycję finansową firmy oskarżonego i poszczególne czynności (...) podejmowane wobec spółki oraz wydawane decyzje. Z jej zeznań wynika m.in., że wedle ich ustaleń przedmiotowy pojazd był wart ok. 55 000 złotych, jednak nie posiadali informacji o jego uszkodzeniu, a jego wartość ustalono jedynie na podstawie daty produkcji. Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania zeznań tego świadka. Jest to osoba obca dla stron i nie zainteresowana rozstrzygnięciem w tej sprawie co stanowi dodatkowy argument przemawiający za traktowaniem jej zeznań jako obiektywnych.

Sąd nie znalazł również podstaw do kwestionowania zeznań współnika oskarżonego M. M. (2). Z jego zeznań wynika przede wszystkim, że to K. G. dokonał sprzedaży przedmiotowego pojazdu, on osobiście nigdy go nie widział. O fakcie sprzedaży quada dowiedział się post factum kiedy to zadzwoniła do niego pracownik biura A. K. (2) informując, że oskarżony polecił wystawić jej fakturę sprzedaży pojazdu. Świadek M. M. był bardzo zaskoczony niską ceną sprzedaży pojazdu. Zeznał, że zaraz po nadejściu dokumentów o zajęciu majątku spółki kontaktował się z oskarżonym i informował go o tym, że należy dokonać sprawdzenia, która data jest pierwsza. Z jego zeznań wynika, że miał wiele zastrzeżeń do oskarżonego jednak nie miał na niego wpływu. Jego wątpliwości dotyczyły m.in. rażąco niskiej ceny sprzedaży quada jednak nie pytał oskarżonego o ten fakt, albowiem ich współpraca 16 sierpnia 2014 r. całkowicie zakończyła się i aktualnie nie utrzymują kontaktu. Z kolei pracownicy firmy (...) skarżyli mu się, że pojazd ten był uszkodzony i nie był wart zapłaconych pieniędzy. Z jego zeznań wynika, że nie wszystkie pojazdy spółki zostały zajęte przez Urząd Skarbowy.

Tak samo należy ocenić zeznania kolejnego świadka. Pracownica spółki oskarżonego A. K. (2) potwierdziła, iż Urząd Skarbowy informował firmę o zajęciu ruchomości. Z jej zeznań wynika nadto, że wszystkie dokumenty przesyłała oskarżonemu, jednak nie była w stanie podać konkretnych dat dokonywanych czynności.

Świadek J. K. (1) zeznał, że od kilku lat prowadził z oskarżonym interesy i był zainteresowany kupnem przedmiotowego quada ponieważ sam jeździ na takich pojazdach. Z jego zeznań wynika, że ustalono cenę 25 000 złotych ponieważ pojazd był uszkodzony. Świadek szczegółowo opisał jego stan techniczny i dokonane naprawy. Wskazał, że nie posiadał

informacji na temat złej kondycji firmy oskarżonego i zajecie majątku spółki. Aktualnie nie jest już w jego posiadaniu albowiem sprzedał go na portalu Allegro za podobną kwotę 25 000 / 27 000 złotych.

P. L. (2) jest znajomy J. K. i był wraz z nim u oskarżonego w dniu sprzedaży quada. Świadek P. L. (2) zeznał, że to on własnoręcznie sporządził umowę sprzedaży przedmiotowego pojazdu. Przyznał również, że nie wpisał daty umowy. On także, z uwagi na liczne uszkodzenia, wycenił go na kwotę 25 000 złotych, tymczasem oskarżony proponował kwotę 30 000 złotych. Świadek również zaprzeczył aby w dniu jego zakupu posiadali wiedzę o zabezpieczeniu pojazdu, sam oskarżony miał przeczyć takim faktom w jego obecności. Zeznaniami obu tych świadków Sąd dał wiarę w całości.

Przebieg postępowania i podejmowanych czynności wobec spółki znajduje odzwierciedlenie w dokumentach nadesłanych przez Urząd Skarbowy w B.. Strony nie kwestionowały tych dokumentów podobnie jak dokumentów sądowych postępowania upadłościowego Sądu Gospodarczego w Tarnowie..

Sąd uznał za wiarygodne dowody z dokumentów zgromadzone w sprawie. Zostały one sporządzone przez powołane organy w zakresie ich kompetencji. Ich wiarygodność nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 300 § 2 kk kto, w celu udaremnienia wykonania orzeczenia sądu lub innego organu państwowego, udaremnia lub uszczupla zaspokojenie swojego wierzyciela przez to, że usuwa, ukrywa, zbywa, darowuje, niszczy, rzeczywiście lub pozornie obciąża albo uszkadza składniki swojego majątku zajęte lub zagrożone zajęciem, bądź usuwa znaki zajęcia, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.

Z kolei art. 308 kk stanowi, że za przestępstwa określone w tym rozdziale odpowiada jak dłużnik lub wierzyciel, kto, na podstawie przepisu prawnego, decyzji właściwego organu, umowy lub faktycznego wykonywania, zajmuje się sprawami majątkowymi innej osoby prawnej, fizycznej, grupy osób lub podmiotu nie mającego osobowości prawnej.

Przestępstwo określone w art. 300 § 2 kk jest przestępstwem materialnym. Można je popełnić jedynie umyślnie, przy czym należy do kategorii przestępstw zwanych kierunkowymi. Ustawa wymaga, ażeby zachowanie się sprawcy było ukierunkowane na określony cel, tym celem musi być udaremnienie wykonania orzeczenia sądu lub innego organu państwowego. Udaremnienie wykonania orzeczenia sądu lub innego organu państwowego, to uniemożliwienie jego egzekucji w trybie i czasie przewidzianym przez właściwe przepisy (Jarosław Majewski Komentarz do art. 300 kk komentarz Zakamycze 2006). Artykuł 300 § 2 kk penalizuje takie zachowanie sprawcy, który m.in. zbywa składniki swojego majątku, **które są zagrożone zajęciem, w celu udaremnienia wykonania orzeczenia organu państwowego, uszczuplając tym samym zaspokojenie wierzyciela**. Chroni on dwa różne dobra prawne: prawidłowość (pewność) obrotu gospodarczego oraz powagę orzeczeń organów państwowych (uchwała SN z 26 listopada 2003 r., (...) 32/03, OSNKW 2004, nr 1, poz. 3). Wskazany typ przestępstwa jest przestępstwem indywidualnym, które popełnić może jedynie dłużnik (wyrok SN z 5 stycznia 2000 r., V KKN 192/99, LEX nr 50986), przy czym zgodnie z art. 308 kk za przestępstwo to odpowiada także ten, kto, na podstawie przepisu prawnego, decyzji właściwego organu, umowy lub faktycznego wykonywania, zajmuje się sprawami majątkowymi innej osoby prawnej, fizycznej, grupy osób lub podmiotu nie mającego osobowości prawnej. Przez "zajmowanie się sprawami majątkowymi" rozumie się wszelkie zachowania polegające na: "rozstrzyganiu w tych sprawach, współdziałaniu w nich lub wpływaniu na rozstrzygnięcia, a więc na rozporządzaniu mieniem, dokonywaniu czynności prawnych, dotyczących mienia lub spraw majątkowych". Jednorazowe dokonywanie tego rodzaju czynności mieści się również w pojęciu zajmowania się sprawami majątkowymi lub działalnością gospodarczą. W doktrynie i orzecznictwie przyjmuje się, że warunkiem karalności na podstawie art. 300 § 2 kk jest istnienie roszczenia wierzyciela oraz świadomość sprawcy, że wierzyciel przystąpił lub ma poważny zamiar, w ten czy inny sposób ujawniony, przystąpić do egzekucji tego roszczenia. Przestępstwa z tego artykułu można się zatem dopuścić również wtedy, gdy egzekucja dopiero grozi, a więc w okresie, kiedy wierzyciel w sposób niedwuznaczny daje do zrozumienia, że postanowił dochodzić swojej pretensji majątkowej w drodze sądowej. Nie musi zatem w takim przypadku istnieć orzeczenie organu sądowego, zaś składniki

majątku są zagrożone zajęciem, jeśli istnieje obiektywne, rzeczywiste i bezpośrednie niebezpieczeństwo zajęcia, a więc takie niebezpieczeństwo, z którym należy się liczyć (wyrok SN z dnia 17.11.2011r, VKK 226/11, OSNKW 2012/1/21).

Mając na uwadze wyniki przewodu sądowego i powyższą analizę dowodów wina oskarżonego nie budzi żadnych wątpliwości. Sąd uznał, że K. G. (1) w dniu 25 sierpnia 2014 r. w P. pow. (...) woj. (...), w celu udaremnienia wykonania decyzji Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej w K. z dnia 9 lipca 2014 r., określającej wysokość zaległości w podatku od towarów i usług za miesiące od marca do grudnia 2012 r. dla podmiotu (...), (...) s.c., będąc osobą zajmującą się na podstawie umowy spółki sprawami majątkowymi firmy (...), (...) s.c., uszczuplił zaspokojenie wierzyciela - Skarbu Państwa - reprezentowanego przez Naczelnika Urzędu Skarbowego w B. w ten sposób, że odpłatnie zbył za kwotę 25 000 złotych zagrożony zajęciem składnik majątku w/w podmiotu w postaci pojazdu typu quad marki A. (...) 1000 rok produkcji 2013 o nr rej. (...) 14, nr VIN (...) bez wiedzy współnika M. M. (2), tj. dopuścił się przestępstwa z art. 300 § 2 kk w zw. z art. 308 kk.

Mając na uwadze zeznania świadków dokonano stosownej modyfikacji w opisie czynu, przyjmując, że oskarżony zbył przedmiotowy pojazd bez wiedzy współnika M. M. (2), za kwotę 25 000 złotych. Sąd nie był w stanie z oczywistych względów ustalić faktycznej wartości pojazdu na dzień jego sprzedaży i zweryfikować jakie konkretne uszkodzenia i w jakim zakresie wpłynęły na obniżenie jego wartości. Nie budzi natomiast wątpliwości cena sprzedaży tego pojazdu wynikająca z umowy sprzedaży i faktury sprzedaży.

Nie ulega wątpliwości, że to K. G. (1) na podstawie umowy spółki zajmował się jej sprawami majątkowymi. Nie budzi też wątpliwości również fakt, iż przedmiotowy pojazd należał do majątku spółki (...) i na skutek decyzji z dnia 9 lipca 2014 r. był zagrożony zajęciem. Z kolei fakt wpisania do rejestru zastawów skarbowych również innych składników majątku spółki (nawet jeżeli ich wartość była wystarczająca do zaspokojenia wierzyciela) nie wyłącza odpowiedzialności oskarżonego za zarzucany mu czyn. Niewątpliwie oskarżony miał świadomość istniejących zaległości podatkowych spółki za miesiące od marca do grudnia 2012 r. i co najmniej od chwili otrzymania decyzji Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej w K. z dnia 9 lipca 2014 r., musiał zdawać sobie sprawę, że będzie on dążył do egzekucji tego roszczenia z majątku spółki. ***Szczegółowa analiza chronologii zdarzeń w lipcu i w sierpniu 2014 r. opisanym wyżej przy ustaleniach stanu faktycznego pozwala na stwierdzenie, że jedyną logiczną i racjonalną przesłanką, która skłoniła oskarżonego do nagłej sprzedaży przedmiotowego quada za kwotę o 60 % niższą niż cena wcześniejszego zakupu i to bez wiedzy współnika była przede wszystkim chęć uniemożliwienia organom skarbowym zabezpieczenia tego pojazdu.***

Fakt, iż po dacie sprzedaży przedmiotowego pojazdu Urząd Kontroli Skarbowej zmuszony był umorzyć postępowanie w tej sprawie nie jest okolicznością ekskulpującą oskarżonego od odpowiedzialności karnej z art. 300 kk. Może to być jedynie okoliczność łagodząca, mająca wpływ na wymiar kary. Wszak podstawą umorzenia postępowania nie było zapłacenie należności wobec Skarbu Państwa, a więc wywiązanie się ze zobowiązania, a jedynie prosty fakt likwidacji spółki cywilnej. Tymczasem w dacie popełnienia przestępstwa Spółka jeszcze funkcjonowała z wszystkimi tego konsekwencjami. Również treść przepisu art. 127 ust. 1-3 prawa upadłościowego nie może być podstawą przyjęcia, że oskarżony swym zachowaniem nie wyczerpał znamion występkę z art. 300 § 2 kk. To, że dopiero po dacie wydania decyzji nakładającej zobowiązanie podatkowe i po zabezpieczeniu pierwszej grupy pojazdów wspólnicy zgłosili upadłość spółki cywilnej nie może oznaczać, iż wspólnicy pod pretekstem złożenia w przyszłości wniosku o upadłość mają prawo bezkarnie wyzbywać się pozostałej części majątku firmy aby uniknąć skutecznej egzekucji długów spółki. W szczególności Sąd miał przy wymiarze kary na uwadze charakter naruszonego dobra, rozmiar wyrządzonej szkody, sposób i okoliczności popełnionego czynu. W ocenie Sądu społeczna szkodliwość czynu oskarżonego była znaczna. Z drugiej strony okolicznością łagodzącą jest fakt uprzedniej niekaralności oskarżonego. Jako okoliczność łagodzącą sąd uznał także fakt, iż postępowanie skarbowe w wyniku, którego doszło do popełnienia przestępstwa zostało umorzone i to bez względu na faktyczną przyczynę tego umorzenia

Przepis art. 58 § 3 kk w brzmieniu obowiązującym do 30.06.2015 r. pozwala Sądowi na orzeczenie w przypadku przestępstwa zagrożonego karą pozbawienia wolności nie przekraczającą 5 lat, zamiast kary pozbawienia wolności grzywnę albo karę ograniczenia wolności do lat 2, w szczególności jeżeli orzeka równocześnie środek karny. Sąd

postanowił skorzystać z tej możliwości wobec oskarżonego i orzekł wobec niego samoistną karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 20 złotych każda. Przede wszystkim za takim rozstrzygnięciem przemawia bezsporny fakt, iż postępowanie skarbowe w tej sprawie zostało umorzone. Dlatego Sąd uznał, że kara inna niż kara pozbawienia wolności spełni swoje cele tak w zakresie prewencji ogólnej jak i szczególnej. Orzeczone karę grzywny będzie w ocenie Sądu wystarczającą sankcją dla oskarżonego i wdroży go w przyszłości do przestrzegania norm prawnych i zasad współżycia społecznego. Przy wymiarze kary grzywny Sąd miał na względzie sytuację majątkową oskarżonego i osiągnięte przez niego dochody (k. 196) , a z drugiej strony wartość usuniętego spod możliwości skutecznej egzekucji pojazdu.

Na mocy cytowanych przepisów orzeczono w przedmiocie dowodów rzeczowych. Mając z kolei na uwadze aktualną sytuację rodzinną i majątkową oskarżonego oraz orzeczoną wobec niego karę grzywny Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa jedynie częściowe koszty sądowe w kwocie 500 złotych, zwalniając go w pozostałym zakresie od ponoszenia kosztów sądowych.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji.